USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **I. L.,** zastoupené JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou, se sídlem Přívozská 10, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2011, č. j. OAM - 470/VL - 18 - ZA09 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2012, č. j. 61 Az 12/2011 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Jarmile Lipnické Pešlové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení a odměna ustanovené zástupkyně stěžovatelky byla určena částkou 10 200 Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že stěžovatelka ve správním řízení opakovaně uvedla, že svoji vlast musela opustit v důsledku incidentu,

ke kterému došlo v červnu 2009 ve vesnici Okerenkoko ve státě Basa. Tehdy přijela na návštěvu za svými rodiči do uvedené vesnice, kde došlo ke střetu vojáků a ozbrojenců. Během tohoto střetu byli zabiti rodiče stěžovatelky, zatímco ona ze střetu unikla. Poté jí nabídl pomoc neznámý bílý muž a pomohl jí z místa odjet. Nejela za tetou do města Yaba, kde žila, protože muž jí řekl, že žádná města v Nigérii nezná, a odvezl ji sem. V celém průběhu správního řízení stěžovatelka uváděla stejné důvody, proč se nemůže vrátit do své vlasti, a to že v její vlasti zemřeli oba její rodiče, proto by v zemi původu byla teď osamělá a trápily by ji vzpomínky. Krajský soud uvedl, že stěžovatelka neuváděla jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu). Stejně tak nejsou jí uváděné důvody podřaditelné pod důvody udělení doplňkové ochrany.

[3] Pokud jde o její přítomnost ozbrojenému konfliktu, jednalo se o lokální konflikt, který příslušné orgány Nigérie nepodporují či netrpí. Ze zpráv o zemi původu vyplývá, že se obyvatelé v takové situaci mohou obrátit s žádostí o ochranu na příslušné státní orgány. Stěžovatelka také měla vzhledem k rozloze Nigérie možnost řešit situaci přesídlením. Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že by splňovala podmínky podle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, neboť z aktuálních zpráv o zemi původu nevyplynulo, že by se Nigérie nacházela v mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Pokud jde o lokální ozbrojené střety zejména mezi křesťanskou a muslimskou komunitou, tyto konflikty se snaží nigerijská vláda řešit a poskytovat proti nim obyvatelům ochranu. Soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky, že žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušil tak ust. § 3 správního řádu. Stěžovatelka ani v žalobě blíže nespecifikovala, v čem podle jejího názoru pochybil žalovaný ve zjišťování skutkového stavu a které důkazy si pro své rozhodnutí měl opatřit.

II. Kasační stížnost

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností ze dne 15. 3. 2012.

[5] Stěžovatelka namítá především, že krajský soud nevzal v úvahu aktuální politickou situaci v zemi původu stěžovatelky, kde probíhaly a probíhají ozbrojené konflikty nejen lokálního, ale nyní již téměř celostátního charakteru. V případě návratu by byl s vysokou pravděpodobností ohrožen život stěžovatelky a také existuje důvodná obava z pronásledování z důvodu náboženství (příslušnice křesťanské minority), tak jak to má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

[6] Stěžovatelka rovněž zdůrazňuje, že se stala svědkyní vyvraždění celé vesnice Okerenokoko ve státě Baysa a má tak postavení nepohodlného svědka, z čehož vyplývá důvodná obava stěžovatelky, že v případě návratu do země původu by byla ohrožena na životě tak, jak to má na mysli ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatelka tedy má za to, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[7] Stěžovatelka nadále trvá i na námitce porušení ust. § 3 správního řádu žalovaným, neboť žalovaný řádně nezjistil všechny skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka nevládne anglickým

jazykem tak, aby byla schopna vyjádřit všechny skutečnosti rozhodné pro sdělení všech potřebných skutečností a detailů. K tomu potřebuje delšího a trpělivého vysvětlení, kterého se jí při výslechu před správním orgánem nedostalo v potřebném rozsahu.

[8] Závěrem stěžovatelka uvádí, že má za to, že provedené dokazování bylo krajským soudem nesprávně vyhodnoceno, a proto navrhuje, aby Nevyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 16. 4. 2012, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi stěžovatelky. Žalovaný dále uvedl, že během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a rovněž nebylo zjištěno, že by jí měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Na základě skutečností, které stěžovatelka uvedla, nelze dospět k závěru, že by jí hrozilo v zemi původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. V průběhu řízení stěžovatelka potvrdila, že nikdy nebyla členkou politické strany ani organizace a zároveň neuvedla, že by se ve svém životě účastnila jakýchkoliv aktivit politického charakteru. Skutečnost, že se stěžovatelka obávala osamělosti po smrti svých rodičů, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit.

[10] Stěžovatelčini rodiče byli zabiti při náhodném konfliktu v jejich vesnici, o jejichž příčinách či protagonistech nemá stěžovatelka žádné povědomí. Žalovaný zdůrazňuje, že o azylově relevantním pronásledování je možno hovořit pouze v případě, že se závažné porušování lidských práv spojuje se selháním státní ochrany, která je klíčovým odlišujícím znakem od běžné kriminality, jež tato práva také mnohdy porušuje. Z výpovědí stěžovatelky nelze učinit závěr, že by státní orgány Nigérie jednání neznámých subjektů podporovaly či vědomě trpěly. Sama stěžovatelka podle svých prohlášení o žádnou pomoc ve vlasti nepožádala. Žalovaný po pečlivém posouzení výpovědi stěžovatelky nedospěl k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit jakékoliv špatné zacházení ze strany státních orgánů či nestátních subjektů za podpory státních orgánů. Lze tedy shrnout, že stěžovatelce v případě návratu do Nigérie nehrozí skutečné riziko vážné újmy, neboť sama nezmínila žádné potíže.

[11] Závěrem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s).

[13] Námitky obsažené v kasační stížnosti jsou podřaditelné pod důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

[14] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatelka v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedla a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

[15] Stěžovatelka namítala změnu situace v zemi původu, podle tvrzení stěžovatelky v zemi nyní probíhají konflikty celostátního charakteru, takže v případě návratu by podle tvrzení stěžovatelky byl ohrožen její život. Je třeba podotknout, že stěžovatelka soudu nepředložila žádné důkazy (např. novinové zprávy), kterými by uvedené tvrzení podepřela. Tato námitka také popírá zásadu stanovenou ust. § 75 s. ř. s., podle které soud při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

[16] Z předchozí judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2010, č. j. 2 Azs 8/2010 - 75, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 6, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 6 Azs 17/2010 - 108, všechny dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že pokud jsou v řízení před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví uplatněny nové skutečnosti, které by mohly být relevantní z hlediska poskytnutí mezinárodní ochrany, má soud možnost postupovat dvěma způsoby. Prvním z nich je neakcentování zásady non-refoulement při vědomí dostatečnosti záruk vylučujících nucené ukončení pobytu žadatele v České republice do doby proběhnutí nového azylového řízení. Druhou možností je za použití přednostní aplikace mezinárodního práva v souladu s čl. 10 Ústavy sám prověřit tvrzené skutečnosti či provést navržené důkazy. Přitom posledně uvedený postup by měl být upřednostňován z důvodů procesní ekonomie a také s ohledem na to, že žadatel by neměl být bez důležitých důvodů odkázán pouze na režim zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť tento zákon je určen k jiným účelům než zákon o azylu. Toto pravidlo sice není bezvýjimečné, jiný postup by se však měl uplatnit zejména v případech, kdy pro něj existují závažné důvody. Takovými důvody mohou podle judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2010, č. j. 2 Azs 8/2010 - 75, dostupný na www.nssoud.cz) být zejména nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí vydaného v řízení o mezinárodní ochraně či nutnost obsáhlého doplnění dokazování, výrazně přesahujícího kasační postavení správního soudu.

[17] V projednávané věci stěžovatelka svoje tvrzení v kasační stížnosti jednak nepodložila žádnými důkazy, které by mohl Nejvyšší správní soud vyhodnotit, a jednak blíže nespecifikovala, jak by měla být konkrétně ona ohrožena údajně probíhajícím celostátním konfliktem. Podklady, které by umožňovaly vyhodnocení těchto tvrzení stěžovatelky, neobsahuje ani správní spis, neboť z tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti lze usuzovat, že se má jednat o nově vzniklou situaci. Pokud by tedy zdejší soud měl sám prověřit relevanci stěžovatelkou uváděné změny situace v zemi původu pro případné udělení některé formy mezinárodní ochrany, musel by si sám obstarat komplexní aktuální informace o zemi původu, což by znamenalo provedení dokazování přesahujícího kasační postavení zdejšího soudu.

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na oba výše uvedené důvody shledává v případě stěžovatelky vhodným neakcentovat zásadu non-refoulement oproti procesním normám upravujícím řízení před správními soudy. Nejvyšší správní soud proto nepřihlédnul při rozhodování o kasační stížnosti ke stěžovatelkou namítané změně situace v zemi původu a stěžovatelku odkazuje na podání nové žádosti o mezinárodní ochranu odůvodněné změnou situace v Nigérii. Aktuálně platný a účinný zákon o azylu umožňuje jakémukoliv žadateli o mezinárodní ochranu (s výjimkou osob, u kterých již bylo zahájeno vycestování) po pravomocném skončení správního či soudního řízení opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně a následně podat novou žádost. Taková žádost bude správním orgánem primárně posuzována zejména z hlediska přípustnosti ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. K problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se zdejší soud v minulosti již vyjadřoval, např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupném na www.nssoud.cz, kde konstatoval, že *hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při*

opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V projednávaném případě může dle názoru zdejšího soudu být změna situace v zemi původu stěžovatelky považována za skutečnost, která může být způsobilá ovlivnit její hmotněprávní postavení a kterou též stěžovatelka (došlo-li skutečně k této změně situace až po vydání správního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany) nemohla uplatnit bez své viny v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Bude na stěžovatelce, aby v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany podrobně uvedla všechny skutečnosti, které by mohly být v souvislosti se změnou situace v její vlasti relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, případně doložila jí dostupné důkazy prokazující, jak by mohla být konkrétně ohrožena při návratu do vlasti.

[19] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že svoje tvrzení o důvodných obavách vyplývajících z postavení svědka konfliktu proběhnuvšího ve vesnici Okerenokoko stěžovatelka uvedla teprve v kasační stížnosti, ač jej bezesporu mohla uplatnit již v žalobě ke krajskému soudu.

[20] Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet v řízení o kasační stížnosti ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a podle ust. § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se k této otázce opakovaně vyjadřoval ve své dřívější judikatuře. Lze například odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde se uvádí „*Z citovaných ustanovení vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl, § 109 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a nemožnost uplatňování skutkových novot (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Proto případné uvedení těchto důvodů a skutečností ve správním řízení (včetně řízení azylového) je nerozhodné. Jde jen o další projev zásady koncentrace v řízení před správními soudy, který je v obecném smyslu důsledkem jednoho z principů demokratického právního státu, ať si každý chrání svá práva.*“ Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaném pod č. 685/2005 Sb. NSS, dochází soud k závěru, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*

[21] Nejvyšší správní soud proto nemohl k uvedené námitce stěžovatelky přihlížet. Nad rámec nutného je třeba podotknout, že toto tvrzení je také zcela obecné a nijak nepodložené zvláště za situace, kdy stěžovatelka ve správním řízení uvedla, že jí není známo nic o aktérech konfliktu a jeho příčinách, navíc lze jen stěží předpokládat, že by aktéři konfliktu měli tolik informací o stěžovatelce, aby ji mohli vyhledat.

[22] Pokud jde o námitku, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav s ohledem na jazykovou bariéru, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *„V řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jejž si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně.“* Ani stěžovatelka neuvedla konkrétní body, které by jí byly tlumočníkem chybně přetlumočeny, nebo kterým by nerozuměla. Pohovor v jazyce anglickém byl se stěžovatelkou veden na její žádost, jak vyplývá ze správního spisu (č. l. 4).

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[25] Stěžovatelce byla usnesením krajského soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 61 Az 12/2011 - 68 ustanovena zástupkyní JUDr. Jarmila Lipnická Pešlová. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky soudu na jeho výzvu nesdělila, jakou požaduje odměnu, proto zdejší soud rozhodl o její odměně na základě skutečností zřejmých ze spisu. Ze spisu zdejšího soudu vyplývá, že ustanovená zástupkyně stěžovatelky učinila ve věci jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti ze dne 15. 3. 2012. Ze spisu krajského soudu (podání ustanovené zástupkyně na č. l. 47 spisu) vyplývá, že ustanovená zástupkyně stěžovatelky není plátkyní DPH.

[26] Za podání kasační stížnosti náleží podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 2100 Kč a náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně stěžovatelky není plátkyní DPH, přiznává jí zdejší soud odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu